

TA CÒN ĐỂ LẠI GÌ KHÔNG

Người Lái Đò Thầm Lặng

Thời gian lặng lẽ trôi xa,

buông theo áng mây trôi hờ hững. Chặng đường vẫn còn đó với đầy đầy gập ghềnh - gai góc, nghiệt ngã bủa trùng. Dấu sông dài - biển rộng, dấu gian khó nghìn trùng, hình ảnh người lái đò, gò tấm lưng gầy, vói mái tóc bạc phơ bụi phấn, mãi mãi âm thầm lặng lẽ, tôn vinh trong mỗi lòng nhân thế.

Ví dầu trên mỗi cung đường, con nước xoay chiều sóng gió, lòng người khúc mắc - hun hút lạnh ngắt vô tình rẽ chia - gặt gồng gieo điều oan khuất trái ngang. Người lái đò vẫn ung dung lặng lẽ giữa lòng đời vạn biến, bận rộn say sưa, dầu dãi nắng mưa, đưa từng đợt khách tấp nập sang sông, hết thế hệ này đong đầy biết bao kỉ niệm ngậm ngùi đi qua, thì nối tiếp thế hệ trẻ khác êm đềm lại đến. Người lái đò miệt mài cần mẫn, nhận lãnh sứ mệnh trông người cao quý, cặm cụi chăm bón, trang bị hành trang - thắp lên tin yêu - truyền trao tri thức - thắm đượm tinh hoa Phật chất, nâng bước thế hệ mai sau kịp thời trưởng thành, vững vàng trên chính đôi chân của mình, dang rộng đôi cánh mạnh dạn vào đời - đăng trình cập bến tương lai.

Trên từng mỗi dòng chảy, đầy đầy gió to sóng dữ, lưu vong trên chính quê hương gian khó, đòi hỏi thách thức - cân não, vẫn tĩnh tại giữ vững tay chèo vượt qua bóng đêm dọa dẫm, đọng lại biết bao dư âm, chan chứa tấm lòng vị tha, có thủy có chung, tâm huyết hy sinh vô bờ bến, giữ vững tay chèo băng băng hướng về phía trước.

Ngày thì cũ mãi trôi qua, dòng sông thì cứ mãi hoang sơ trống vắng, nỗi sẻ chia cứ lay lắt một trời yêu thương. Đêm thì mù tịt, bóng tối đoanh vây chôn vùi tuyệt vọng. Dấu chờ đợi - có ước mơ, bóng đêm vẫn cứ âm thầm hững hờ câm nín. Ngoài trời đổ mưa tầm tã, nhưng mưa trong lòng thì xối

xả nhiều hơn.

Cuộc đời là thế, với những dãy đầy ngã rẽ xuôi ngược chông gai phía trước, dù phải đối diện với thực tại phù du bất định, với ít nhiều vết tích mất mát xé lòng, hằn sâu đốn đau ê chề, đủ để kinh qua, lớn dần dần dày thắm thía, đủ để đón nhân ý nghĩa cuộc đời. Dầu cho gia bản có đói khát - dầu có lam lũ cơ hàn, thì yêu thương vẫn là vòng tay khế khàng rộng mở, âm thầm gọi mời cho nhau.

Ánh nắng cuối ngày rồi sẽ tắt, dòng sông đến một khúc quanh thẳng trầm lịch sử, thì phải qua ngã rẽ thênh thang. Với trái tim nồng ấm, với nhiệt huyết tràn trề, dầu cho kẻ ra đi hay người ở lại, kẻ ở bên này hay bờ bên kia mòn mỏi, thì tấm lòng nhân hậu của người lái đò chở đầy yêu thương, vẫn mãi mãi sắc son với trái tim nồng ấm giữa sương hàn lạnh giá, cần mẫn thầm lặng tỏa hương, khát khao dâng hiến trí tuệ cho đời.

“Ta còn để lại gì không ?

“Kìa non đá lở, này sông cát bồi...”

- Vũ Hoàng Chương -

Ta không là gì cả và cũng không có gì cả. Vào đời trần trụi, cọ xát với nỗi đau chào đời, tiếp xúc với không gian đột biến bất thường, tiếng khóc tu oa cất lên đong đầy bất như ý từ đó !

Tuổi thơ dần trôi trong vòng tay yêu thương, cứ ngỡ rằng cuộc đời lắm hoa nhiều mộng trải dài trước mắt. Rồi ngụp lặn, rồi được giáo dục trong môi trường bùng bít sự thật, dựng đứng cắt xen bóp méo lịch sử, dẫn hướng có ý đồ, mù mẫm theo định hướng xa vời không thực tế, đánh mất nhân bản, o ép tự do, hướng đến tự chủ bản thân cũng không còn.

Nhưng thực tế thì phủ phàng, được tiếp cận ít nhiều lương tri, lắm lúc từ

thâm sâu, ngon lửa tri thức như chọt lóe lên, từng đóm nhỏ khơi gợi, thấy được những chứng cứ bức súc đau lòng chung quanh, những dã tâm mưu mô lọc lừa toan tính, làm dấy lên ít nhiều nhũn chí nản lòng. Nhưng, những hứa hẹn một thiên đường ảo tưởng, những quyền lực độc quyền giả tướng được trao, những miếng mồi béo bở của biết bao mồ hôi nước mắt và có cả máu đào của biết bao đồng loại, đang ồm ờ trước mắt, đã làm tối mắt lương tri, không còn tự chủ, quán tính vô tri vô thức cúi đầu lãnh cảm phục tùng, tạo thêm đen tối không gian, thời gian trải dài âu lo nghìn trùng bức bối, dày xéo tha nhân, làm cho thịt da, tri thức, mãi mãi đau đốn nhức nhối khôn nguôi.

Những mơ ngủ lâu ngày đã đẩy tuổi trẻ rong chơi xa vời theo dòng thác loạn, mà nữ quên đi thận phận chính đáng làm người, trách nhiệm cao quý đối với tha nhân. Như cơn sóng ngầm từ lâu quần quai rên rỉ đắng cay. Ánh sáng mặt trời chọt thức, từng đóm nhỏ lóe lên xé toạc màn sương đêm đen tối.

Tuổi trẻ hôm nay như chọt đánh thức, ý thức được trách nhiệm nặng nề trước tiên đồ tổ quốc.

Sức trẻ đong đầy nhựa sống, vươn vai Phù Đổng, làm nên lịch sử. Lịch sử có được sang trang, non sông gấm vóc có được huy hoàng, quốc tổ có được hùng cường vững mạnh. Mảnh đất quê hương thân yêu, nơi chôn nhau cắt rốn của biết bao tuổi thơ ngọc ngà trong sáng, đang nằm gai nếm mật, quần quai thương đau, rách nát tua tũ tũ tơi. Có được gìn giữ trọn vẹn, vá lại lành lặn an toàn hay không, đều nằm trọn trong đôi tay trẻ trung vững chãi của thế hệ tuổi trẻ hôm nay!...

“Đã mang tiếng ở trong trời đất

“Phải có danh gì với núi sông”

- Đi thi tự vịnh - Nguyễn Công Trứ -

Sĩ phu với tâm thế - cốt cách trượng phu, trải qua dòng đời nghiệt ngã vì cuộc mưu sinh, gầy dựng gia nghiệp - đạo nghiệp, có chí nguyện vị tha, vì tha nhân mà hi hiến phụng sự. Chí đã sâu - nguyện đã lớn thì tiền tài vật chất là phù du, những tháng năm phụng sự tổ chức nào có nề hà, sẵn sàng hy hiến tuổi thanh xuân, mạnh dạn đối mặt gian nan - chướng duyên - nghịch cảnh, hy hiến sức vóc - tài năng - vật chất - tài chánh (hàng trăm triệu VNĐ) để thành toàn đạo hạnh - thành toàn phật sự tổ chức.

Dẫu biết rằng, với thân thể còm cõi còn lại - một ít hơi tàn ngắn ngủi, vẫn miệt mài vun xới mảnh đất vườn tâm, làm kiếp con tầm cần mẫn thắt ruột nhả tơ, “cỏ thơm lần giở”, trao lại cho đời gia bảo quý giá trác tuyệt, lưu lại cùng trời đất sử xanh muôn thuở.

Mạnh dạn nhìn thẳng vào như thật duyên sinh: Sinh - Lão - Bệnh - Tử, đây là dòng chảy tư tưởng đại thứ - là quy luật các pháp vô thường bất biến, ai ai rồi cũng nếm trải qua giấc mộng:

“Nhất thiết hữu vi pháp,

“Như mộng, huyễn, bào, ảnh,

“Như lộ diệc như điện,

“Ứng tác như thị quán.”

‘Tất cả pháp hữu vi,

‘Như mộng, huyễn, bọt, bóng,

‘Như sương, như chớp loé,

‘Hãy quán chiếu như thế.’

- Kinh Kim Cang -

Khi còn hơi thở là đời sống kéo dài. Những giây phút ít ỏi còn lại, phải sống sao cho xứng đáng - có ý nghĩa. Đến lúc tử thần gõ cửa, với dấu chấm hết tròn trịa, thì không hổ thẹn với lương tâm, thanh thoi - nhẹ nhàng - an lạc - như “cánh nhận quá từng không” - tự tại cất cánh ra đi như trút bỏ chiếc áo rách. Bởi vì từ khi vào đời, với hai bàn tay trắng, thì đâu có gì để mà vương bận - nuối tiếc !

“Thân như điện ảnh hữu hoàn vô

“Vạn mộc xuân vinh thu hựu khô

“Nhậm vận thịnh suy vô bố úy

“Thịnh suy như lộ thảo đầu phô.”

- Thiên sư Vạn Hạnh -

‘Thân như bóng chớp chiều tà

‘Cỏ xuân tươi tốt thu qua rụng rời

‘Sá chi suy thịnh việc đời

‘Thịnh suy như hạt sương rơi đầu cành.’

- HT.Mật Thể dịch -

Phan Văn Huy Tâm